

Princess stories

Prinsesserne i eventyrskoven

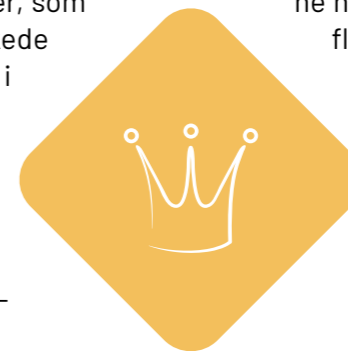

Prinsesserne i eventyrskoven

Der var engang tre, smukke, prinsesser som boede på et slot sammen med deres mor og far. Alt var lykkelig og idyllisk, lige indtil den dag, hvor den mindste af prinsesserne, Mynthe, pludselig blev væk. Det hele startede som en helt almindelig dag, hvor de to store prinsesser, Silje og Simone legede ude i slotshaven. De var i færd med at samle en masse blade og smukke blomster, som de bar i en kurv, under armen. De elskede nemlig at samle ting og sager rundt om i slotshaven. Den mindste af prinsesserne, Mynthe, var lige kommet hen og sove sin daglige middagslur. Hun plejede at sove sin lur forest i slotshaven, for der kunne hun nemlig stå i skyggen under det store, smukke, tulipantræ.

Men den helt almindelige dag, blev ikke ved med at være helt almindelig som den plejede. For pludselig så Silje, den største af prinsesserne, en stor mørk skygge nærme sig slotshaven. Det var en stor fugl, som fløj lige direkte ned til det store, smukke tulipantræ, hvor den mindste af prinsesserne, Mynthe, sov sin middagslur. Der plejede ellers aldrig at være så store fugle i haven, det var kun alle de små, søde fugle som pippede så smukt i solskinet, som plejede at være i slotshaven, når prinsesserne legede derude. Men nu var der pludselig en stor fugl i

haven, og så skete der det, at den store fugl dykkede lige ned i barnevognen, hvor Mynthe lå og sov, og snuppede hende med sit næb, fløj højt op i luften og fløj afsted væk fra slotshaven. De to store piger, Silje og Simone skyndte sig ind på slottet, hvor deres forældre var, og gav dem besked om hvad der var sket med den mindste af prinsesserne. Forældrene havde aldrig før oplevet at store fugle var fløjet væk med prinsesserne, men de vidste at de store fugle hørte til i skoven, som lå tæt på slottet. Forældrene besluttede sig for at blive på slottet, hvis nu fuglen vente tilbage. Og så sendte de, de to store prinsesser afsted ud for at lede efter den lille Mynthe.

Silje og Simone vinkede farvel til forældrene, da de gik ud af slottet og videre ud gennem slotshaven, og til sidst gik de ud af den store låge, som var for enden af slotshaven. Pigerne gik hen mod skoven, i den retning den store fugl var fløjet. Da de nåede frem til udkanten af den store, grønne skov, besluttede de sig for at gå ind derind for at lede efter den lille prinsesse Mynthe, da det var her forældrene mente, at de store fugle hørte til.

De gik dybere og dybere ind i skoven, så dybt ind som de aldrig havde været før. Men de ville så gerne

finde deres lillesøster, så derfor blev de ved med at gå længere ind i skoven.

Da pigerne havde gået længe, var der pludselig noget som puslede oppe i træerne, pigerne vendte sig om, og en lille sød stemme sagde: „Hej med jer, I hører vist ikke til her?!“

Det var et lille egern, som kunne tale. Silje og Simone blev i første omgang meget forskrækket, da de aldrig før havde mødt et dyr, som kunne snakke menneskesprog. Men egernet så så sød ud, at de valgte at blive stående og snakke med egernet.

Egernet kunne fortælle pigerne at det ikke var nogen almindelig skov, de var kommet ind i, det var nemlig en eventyrskov. Her var der ikke noget som var almindeligt, her kunne alle dyr snakke menneskesprog, endda træerne kunne tale, og farverne kunne ændre sig. Egernet spurgte pigerne hvad de lavede så dybt inde i skoven, det var nemlig yderst sjældent at nogen mennesker kom så dybt ind i den store skov, hvor alle de talende dyr befandt sig. Prinsesserne fortalte egernet, at der pludselig var kommet en stor fugl, der havde snuppet deres lillesøster, Mynthe, da hun sov middagslur, og at fuglen var fløjet væk med hende. De store prinsesser fortalte også, at de havde lovet deres mor og far hjemme på slottet, at de ville gå ud og lede efter hende, og at det altså var derfor, at de var endt så langt inde i skoven.

Egernet havde ikke set nogen lille prinsesse derinde, men fortalte at prinsesserne kunne gå videre og lede efter nogle andre dyr, som måske vidste besked om deres lillesøster, for det var ganske rigtigt, at de store fugle hørte til i eventyrskoven, fortalte egernet. Silje og Simone sagde pænt farvel til det søde, lille egern, og gik videre ind i skoven.

Der gik ikke længe før de mødte en hare, som kom hoppende på stien foran dem. Simone pegene på haren, og sagde: „Se Silje, der er en hare, måske den har set fuglen og Mynthe.“

Pigerne løb efter haren, som i første omgang forsvandt ind i noget buskads, der voksede tæt op ad stien som de gik på. Men kort efter, kom haren ud af buskadset igen.

„Hej, kan du hjælpe os?“ råbte Silje og Simone til haren. Den standsede og kiggede på pigerne, og så begyndte haren også at snakke til pigerne.

„Hvordan ved I, at vi dyr her i skoven, kan tale?“ spurgte haren.

„Vi har mødt det lille egern, som fortalte om alle jer talende dyr og træer som bor her i skoven,“ sagde Silje, til haren.

„Og måske kan du hjælpe os? Ved du, hvor vores lillesøster er, og kender du den store fugl som fløj væk med hende?“ sagde Simone.

Haren fortalte at den havde set den store fugl oppe i et træ, men den havde ikke set nogen lillesøster. Så besluttede pigerne at gå videre, for nu vidste de at fuglen havde været i eventyrskoven, og så måtte den mindste af prinsesserne, Mynthe altså også være her et sted.

Nu havde de to store prinsesser gået længe rundt inde i skoven, og var efterhånden blevet sultne. De fandt nogle buske, hvor på der voksede nogle lækre røde bær, som de plukkede og spiste. Mens de stod og guffede bær i sig, kom der en ræv gående imod dem.

„Hvad laver så søde prinsesser her i skoven?“ sagde ræven, og tilføjede at han hed Osvald.

„Hej Osvald,“ sagde Simone.

Pigerne havde allerede vænnet sig til at de nu pludselig kunne tale med dyrene. De fortalte igen hvad der var sket i slotshaven, og hvorfor de var i skoven. Ræven havde ikke set nogen stor fugl, men så rystede den på halen, og sagde at den havde en trylle hale. Osvald kunne trylle med farver.

„Se her,“ sagde han, og så rystede han igen med halen, og så blev de små lækre røde bær tryllet

om, og havde nu en blå farve. Silje og Simone kiggede forbavset på bærene, men så begyndte de at grine, og syntes at det var meget sjovt med sådan en trylle ræv.

„Må jeg følges lidt med jer?“ spurgte Osvald.

„Ja“ sagde Silje og Simone, i kor, for de ville gerne se ræven trylle lidt mere med sin hale. Og så fulgtes de videre ind i skoven.

„Se træet der,“ sagde ræven, og så viftede ræven med sin stor rødbrune, bløde hale, og så skiftede træet farve fra grøn til lyserød. Og sådan fortsatte ræven. Buskene blev røde, bladene blev blå og stenene på stien blev orange. Det var en rigtig trylle ræv, og pigerne morede sig meget. Da de nåede til en lille lysning i skoven, sagde ræven Osvald, at nu måtte han takke pænt farvel for denne gang, for nu skulle han ind og spise frokost med rævemor og de syv ræveunger. Han kunne nemlig høre, at ræveungerne var vågnet fra deres middagslur nede i rævehulen.

„Farvel,“ sagde Osvald, og smuttede ned i rævehullet, som var gravet ind i skråningen, i lysningen der dybt inde i skoven.

Pigerne gik videre på egen hånd, og mødte nu en flok små fugle, som kom flyvende mod dem.

„Mon de kender de store fugle, som skulle være her i skoven“ tænkte Silje.

Fuglene fløj højt oppe, og satte sig i de smukke gyldne trækroner, øverst oppe i træerne. En af fuglene fløj ned og satte sig på skulderen af Silje, og viskede hende i øret:

„Jeg ved godt hvem I leder efter. I leder efter en lille prinsesse, er det ikke rigtigt? Jeg har nemlig set, en af de store fugle komme flyvende med hende her ind i skoven, men jeg ved ikke hvor den er nu,“ sagde den lille fugl, og fløj igen tilbage til trækronen øverst oppe, hvor de andre fugle sad.

Nu vidste de at det var rigtigt nok, at de store fugle også hørte til her i eventyrskoven, men de vidste bare stadig ikke hvor fuglene var, eller hvor den mindste prinsesse var. Så de måtte lede videre. Prinsesserne gik videre ind i skoven, men nu begyndte stien de gik på at sno sig. Efter at pigerne havde gået noget tid, satte de sig ned for at tage et hvil. De havde efterhånden gået meget længe, og trængte til at hvile deres fødder lidt. Nu kom en bjørn gående imod dem, først blev pigerne lidt bange, da de aldrig havde været så tæt på en bjørn før. Men så kom de i tanke om, at de jo var i en eventyrskov, og kunne tale med dyrene i skoven, og så var de jo nok ikke farlige, tænkte de.

„Hej,“ sagde de, og så sagde bjørne også hej til dem.

„Jeg hedder Mathilda,“ sagde bjørnen.

„Vi hedder Silje og Simone,“ sagde de to prinsesser.

„Er I prinsesser?“ spurgte bjørnen.

„Ja” sagde Silje, „og vi leder efter vores lillesøster Mynthe.”

„Jamen hvis I er prinsesser, så ved jeg godt hvor jeres lillesøster er, følg I bare efter mig,” sagde bjørnen Mathilda.

Silje og Simone blev meget glade, da de endelig havde mødt et dyr, som vidste hvor deres lillesøster var, for nu havde de efterhånden gået meget længe, og mødt mange forskellige dyr, som ikke vidste hvor Mynthe var. Så gik pigerne efter bjørnen Mathilda, som gik længere ind i den store grønne skov, og pigerne tænkte på, hvor dybt man dog kunne gå ind i skoven, og om den nogensinde sluttede.

Da de igen havde gået meget længe efter bjørnen, standsede den til sidst ved en lille grotte, som lå gemt godt væk bag store træer og busk.

„Vent her,” sagde Mathilda til pigerne.

Silje og Simone ventede i spænding uden for grotten, for var det nu også rigtigt hvad bjørnen sagde, at hun vidste hvor Mynthe var? Så gik bjørnen Mathilda ind i grotten, og kort tid efter, kom hun ud af grotten igen. Oppe på ryggen af bjørnen lå den mindste af prinsesserne, Mynthe, og sov lige så sødt, som hun også havde gjort der hjemme i slotshaven, måske hun slet ikke havde opdaget at fuglen var fløjet væk med hende, og at hun nu var endt her i en bjørnegrotte i eventyrskoven. Bjørnen fortalte at hun havde fundet den mindste af prinsesserne på skovstien, da hun havde været ude efter honning, og havde

så taget hende med hende hjem til sin grotte. Bjørnen kendte godt den store fugl, som havde snuppet Mynthe fra sin barnevogn, da hun sov middagslur i slotshaven. Bjørnen fortalte at den store fugl, var en rigtig drillepind, og bare havde syntes at det var sjov og ballade at snuppe den lille prinsesse, imens hun sov. Bjørnen sagde til de to store piger, at de alle tre heller måtte se at komme hjem til slottet igen, så deres mor og far vidste besked om, at de havde fundet den mindste af prinsesserne. Bjørnen lovede også at sørge for, at den store fugl aldrig mere ville snuppe nogen af prinsesser fra deres middagslurer igen. Og så fik Silje og Simone, deres lillesøster, Mynthe, så de kunne tage hende med hjem.

Da pigerne fik sagt farvel til bjørnen, og ville til at gå hjem af, opdagede de, at de var gået så dybt ind i skoven, at de nu var nået helt ud på den anden side af skoven. Pigerne besluttede sig for at gå ud at eventyrskoven, for de var gået så langt inde i skoven, at de ikke vidste om de kunne finde tilbage af samme vej. Da pigerne kom ud af skoven, kunne de gå langs en sti, som lå på den anden side af skoven. Stien førte dem tilbage til slottet, og denne vej hjem var nemlig ikke så lang, som hvis de havde gået den lange vej gennem eventyrskoven igen.

Da de alle tre kom hjem, stod deres mor og far ude i slotshaven og tog imod dem. Deres mor og far havde nemlig stået oppe i et af slottets højeste tårne, for der kunne de nemlig se meget langt til alle sider. Her havde de set dem komme gående og vidste at de var på vej hjem til dem. Deres mor og far blev så glade for at se, at de havde fundet den mindste

af prinsesserne, Mynthe. For nu var de nemlig tre prinsesser på slottet igen, og den ikke helt almindelige dag, blev igen til en almindelig dag, hvor de tre prinsesser, Silje, Simone og Mynthe kunne lege i slotshaven, og samle blomster og blade og bare hygge sig. Og nu vidste de også at bjørnen Mathilde fra eventyrskoven havde lovet dem, at de store fugle aldrig mere ville drille dem, med at snuppe nogen af

prinsesserne og flyve væk med dem. Selvom deres lillesøster havde været væk, havde det alligevel været en god dag, for pigerne vidste nu at det ikke var en almindelig skov, men en rigtig eventyrskov, som lå tæt ved slottet. Og de havde også mødt mange søde dyr og en sjov trylle ræv. Og det bedste af det hele var, at de havde fundet den mindste af prinsesse igen.

Slut

Princess stories